

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5MCdo/13/2011
Identifikačné číslo spisu:	1208200458
Dátum vydania rozhodnutia:	22.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1208200458.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa F. C. proti odporcom 1/ L. IČO: 35 976 853, 2/ L., IČO: 35 691 999, o neplatnosť prevzatia záväzku a o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp.zn. 50 C 2/2008, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II z 9. apríla 2010 č.k. 50 C 2/2008-306 a uzneseniu z 9. apríla 2010 č.k. 50 C 2/2008-308 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2010 sp.zn. 14 Co 155/2010, 14 Co 156/2010, 14 Co 157/2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2010 sp.zn. 14 Co 155/2010, 14 Co 156/2010, 14 Co 157/2010 v jeho II. a III. výroku a uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 9. apríla 2010 č.k. 50 C 2/2008-306 a 50 C 2/2008-308 z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II uznesením z 9. apríla 2010 č.k. 50 C 2/2008-306 uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia zaplatil na účet súdu súdny poplatok za návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo veci neplatnosti prevzatia záväzku, ktorý je 99 € podľa položky 1c) Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v platnom znení (ďalej „zákon o súdnych poplatkoch“).

Okresný súd Bratislava II uznesením z 9. apríla 2010 č.k. 50 C 2/2008-308 uložil navrhovateľovi povinnosť, aby v lehote 10 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie proti uzneseniu súdu, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na vydanie predbežného opatrenia (podľa položky 1 c) a poznámky č. 3 k položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch).

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Bratislave uznesením z 27. mája 2012 sp.zn. 14 Co 155/2010, 14 Co 156/2010 a 14 Co 157/2010, napadnuté uznesenia súdu prvého stupňa zo 17. marca 2010, č.k. 50 C 2/2008-290 (ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie predbežného opatrenia), z 9. apríla 2010,

č.k. 50 C 2/2008-306 a z 9. apríla 2010, č.k. 50 C 2/2008-318, potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia k uzneseniam o vyrubení súdneho poplatku uviedol, že podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch v platnom znení, sú síce od súdneho poplatku oslobodené konania vo veciach dôchodkového zabezpečenia, avšak predmetom konania bolo určenie neplatnosti právneho úkonu a nároky na zaplatenie peňažnej sumy s príslušenstvom (vyrovnania) v súvislosti s uzatvoreným doplnkovým dôchodkovým poistením. Podľa jeho názoru sa preto konanie netýka dávok dôchodkového zabezpečenia, na ktoré sa odvoláva ustanovenie § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch, upravených zákonom o sociálnom poistení. Konanie sa týka poistenia, ktoré navrhovateľ dobrovoľne uzatvoril, ktoré má do istej miery komerčný charakter, keďže ním poistenec získava doplnkový príjem.

Na základe podnetu navrhovateľa podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti uzneseniam Okresného súdu Bratislava II z 9. apríla 2010 č.k. 50 C 2/2008-306 a 50 C 2/2008-318 a uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 27. mája 2010 sp.zn. 14 Co 155/2010, 14 Co 156/2010 a 14 Co 157/2010 vo výrokoch II a III mimoriadne dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd uvedené uznesenia v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Mimoriadne dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté uznesenia spočívajú v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Namietal právny záver odvolacieho súdu spočívajúci v tvrdení, že predmet konania sa netýka dávok dôchodkového zabezpečenia upravených zákonom o sociálnom poistení, ale týka sa zákona o doplnkovom dôchodkovom poistení zamestnancov, ktoré nespádajú pod pojem dôchodkové zabezpečenie. Podľa § 252 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, fyzická osoba, ktorá k 31. decembru 2003 bola dobrovoľne zúčastnená na nemocenskom poistení, dobrovoľne zúčastnená na dôchodkovom zabezpečení alebo dobrovoľne platila príspevok na poistenie v nezamestnanosti, považuje sa po tomto dni za dobrovoľne nemocensky poistenú osobu, dobrovoľne dôchodkovo poistenú osobu a dobrovoľne poistenú osobu v nezamestnanosti. Kde sa vo všeobecnosti záväzných právnych predpisoch vydaných pred 1. januárom 2004 používa pojem „dôchodkové zabezpečenie“, rozumie sa tým „dôchodkové poistenie“. Účelom doplnkového dôchodkového sporenia (zákon č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov) je umožniť účastníkovi získať doplnkový dôchodkový príjem v starobe a doplnkový dôchodkový príjem v prípade skončenia výkonu prác, ktoré sú zaradené na základe rozhodnutia orgánu na ochranu zdravia do kategórie 3 alebo 4, alebo skončenia výkonu prác zamestnanca, ktorý je tanečný umelec alebo hudobný umelec, ktorý vykonáva profesiu hráča na dychový nástroj. Z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že zákon oslobodzuje od súdneho poplatku okrem iných aj konania vo veciach dôchodkového zabezpečenia. Sám pritom neurčuje, čo treba rozumieť pod konaním vo veciach dôchodkového zabezpečenia, t.j. aké konania sa z poplatkového hľadiska za takéto konania považujú. Záver o tejto otázke treba preto vyvodiť z obsahu žaloby, ale najmä z právnych dôvodov uplatňovaného nároku. Vo všeobecnosti pod pojmom „konanie vo veciach dôchodkového zabezpečenia“ je potrebné rozumieť aj konanie vo veciach dôchodkového poistenia. Uvedené vychádza z ustanovenia § 260 ods. 2 písm. f/ zákona o sociálnom zabezpečení. Pred 1. januárom 2004 existovalo dôchodkové zabezpečenie ako súčasť sociálneho zabezpečenia. Určitú formu dôchodkového poistenia upravoval zákon č. 123/1996 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom poistení zamestnancov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Uvedený zákon bol zrušený zákonom č. 650/2004 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2005. Ním boli nanovo upravené právne vzťahy v súvislosti s doplnkovým dôchodkovým poistením, resp. sporením. Podľa § 2 tohto zákona doplnkové dôchodkové sporenie je zhromažďovanie príspevkov na doplnkové dôchodkové sporenie prostredníctvom uzatvorenia zmluvy s doplnkovou dôchodkovou sporiteľňou. Na tomto základe postupoval práve aj navrhovateľ, keď 30. mája 1997 uzatvoril s Prvou doplnkovou dôchodkovou poisťovňou H. zmluvu o doplnkovom dôchodkovom poistení v súlade s príslušnými ustanoveniami vtedy platného zákona č. 123/1996 Z.z., ktorá predstavovala zabezpečenie jeho doplnkového dôchodkového príjmu v starobe alebo invalidite. V predmetnom konaní sa navrhovateľ vo veci samej domáhal vyslovenia neplatnosti skupinovej poistnej zmluvy uzatvorenej s odporcom a súčasne vrátenia toho, čo odporca od navrhovateľa na základe tejto zmluvy získal. Nič preto nemení na tom, že predmetom konania je určenie neplatnosti zmluvy, v širšom poňatí obsahom ktorej je jeho doplnkové zabezpečenie v starobe alebo invalidite, t.j. v dôchodkovom období. Podľa názoru dovolateľa doplnkové dôchodkové poistenie ako individuálne zabezpečenie sa pred finančnou neistotou, je nutné chápať ako

určitú ďalšiu formu dôchodkového zabezpečenia. Predmetom konania vo veciach dôchodkového zabezpečenia musia byť potom aj všetky nároky vyplývajúce z právnych vzťahov upravovaných právnymi predpismi o dôchodkovom poistení. Vzhľadom na to uzavrel, že od poplatku sú oslobodené všetky konania vo veciach dôchodkového zabezpečenia, nielen konania vo veciach dávok dôchodkového zabezpečenia upravených zákonom o sociálnom poistení. Mal za to, že aj konania vo veciach týkajúcich sa platnosti uzatvorenej zmluvy o doplnkovom dôchodkovom poistení a nárokov z nej vyplývajúcich, sú konaniami vo veciach dôchodkového zabezpečenia a dopadá na nich ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch. Tieto konania sú od súdnych poplatkov oslobodené, a preto navrhovateľ nebol povinný súdny poplatok za nariadenie predbežného opatrenia a poplatok za odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zaplatiť.

Navrhovateľ sa stotožnil s obsahom mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky.

Odporcovia 1/ a 2/ sa k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.) po zistení, že tento opravný prostriedok podal včas (§ 243g O.s.p.) generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutia v rozsahu podľa § 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie je dôvodné.

Ak generálny prokurátor na základe podnetu účastníka konania, osoby dotknutej rozhodnutím súdu alebo osoby poškodenej rozhodnutím súdu zistí, že právoplatným rozhodnutím súdu bol porušený zákon, a ak to vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu a túto ochranu nie je možné dosiahnuť inými právnymi prostriedkami, podá proti takémuto rozhodnutiu súdu mimoriadne dovolanie (§ 243e ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 243f ods. 1 O.s.p. môže byť mimoriadne dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný rozsahom dovolania, ale i v mimoriadnom dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatorne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť dovolacieho súdu podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ § 237 O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdov, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Žiadna takáto vada konania nebola dovolacím súdom zistená a mimoriadnym dovolateľom ani namietaná.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je namietaná, je procesná vada, ktorá, na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p., nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Medzi také vady patrí napríklad skutočnosť, že rozhodnutie súdu vychádza z neúplného alebo nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku. Za vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, je potrebné považovať

prípade, kedy zistenie skutkového stavu veci je v rozpore s § 120 ods. 1 vetou treťou O.s.p.; ak súdom neboli vôbec zisťované rozhodné (právne relevantné) skutočnosti potrebné pre správne posúdenie veci a to i v prípade, ak ich účastníci nenamietali (netvrdili), avšak súd bol povinný sa nimi zaoberať z úradnej povinnosti (ex officio). K výskytu tzv. inej vady konania v prejedávanej veci nedošlo.

K námietke v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky, že rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O takýto prípad v danej veci ide.

Zo spisu je zjavné, že navrhovateľ v tomto konaní sa voči odporcom 1/ a 2/ domáha vyslovenia neplatnosti skupinovej poisťovnej zmluvy a súčasne vrátenia plnenia toho, čo odporca od navrhovateľa získal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že podstata práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola práva, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s článkom 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd (súdy) v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 O.s.p. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu.

Podľa § 252 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov („ďalej len zákon o sociálnom poistení“), fyzická osoba, ktorá k 31. decembru 2003 bola dobrovoľne zúčastnená na nemocenskom poistení, dobrovoľne zúčastnená na dôchodkovom zabezpečení alebo dobrovoľne platila príspevok na poistenie v nezamestnanosti, považuje sa po tomto dni za dobrovoľne nemocensky poistenú osobu, dobrovoľne dôchodkovo poistenú osobu a dobrovoľne poistenú osobu v nezamestnanosti.

Podľa § 1 zákona č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o doplnkovom dôchodkovom sporení“), tento zákon upravuje dôchodkové sporenie, organizáciu, financovanie a vykonávanie doplnkového dôchodkového sporenia, dohľad nad vykonávaním doplnkového dôchodkového sporenia a transformáciu doplnkovej dôchodkovej poisťovne.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o doplnkovom dôchodkovom sporení, doplnkové dôchodkové sporenie podľa tohto zákona je a/ zhromažďovanie príspevkov na doplnkové dôchodkové sporenie (ďalej len „príspevky“) od účastníkov doplnkového dôchodkového sporenia (ďalej len „účastník“) a zamestnávateľov na účel uvedený v odseku 2, b/ nakladanie s majetkom v doplnkovom dôchodkovom fonde podľa tohto zákona, c/ vyplácanie dávok doplnkového dôchodkového sporenia (ďalej len „dávka“).

Podľa § 2 ods. 2 zákona o doplnkovom dôchodkovom sporení, účelom doplnkového dôchodkového sporenia je umožniť účastníkovi získať doplnkový dôchodkový príjem v starobe a doplnkový dôchodkový príjem v prípade skončenia výkonu prác, ktoré sú zaradené na základe rozhodnutia orgánu na ochranu zdravia do kategórie 3 alebo 4, alebo skončenia výkonu prác zamestnanca, ktorý je tanečný umelec alebo hudobný umelec, ktorý vykonáva profesiu hráča na dychový nástroj (ďalej len „hráč na dychový nástroj“).

Súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov, ktorý tvorí prílohu tohto zákona (§ 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Podľa § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch v znení účinnom v čase rozhodovania súdov (9. apríla 2010 a 27. mája 2010), od poplatku je oslobodené súdne konanie vo veciach zdravotného poistenia, sociálneho zabezpečenia vrátane nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, štátnych sociálnych dávok, sociálnej pomoci a poistenia v nezamestnanosti, aktívnej politiky trhu práce a garančného fondu a poskytovania zdravotnej starostlivosti.

Z citovaného ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch vyplýva, že vecné oslobodenie od súdnych poplatkov poskytuje (okrem iných) aj konaniam vo veciach dôchodkového zabezpečenia. Sám pritom bližšie neurčuje, čo treba rozumieť pod konaním vo veciach dôchodkového zabezpečenia. Záver o tejto otázke treba preto vyvodiť z obsahu žaloby, ale najmä z právnych dôvodov uplatňovaného nároku. Pri vymedzení pojmu „dôchodkové zabezpečenie“ treba vychádzať zo zákonnej úpravy sociálneho poistenia vykonanej zákonom o sociálnom poistení. Vo všeobecnosti pod pojmom „konanie vo veciach dôchodkového zabezpečenia“ je potrebné rozumieť aj konanie vo veciach dôchodkového poistenia. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 260 ods. 2 písm. f/ zákona o sociálnom poistení, podľa ktorého, kde sa vo všeobecne záväzných právnych predpisoch vydaných pred 1. januárom 2004 používa pojem „dôchodkové zabezpečenie“, rozumie sa tým „dôchodkové poistenie“. Dôchodkové poistenie je jedným z piatich typov sociálneho poistenia, ktoré od 1. januára 2004 zaviedol zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. Pred 1. januárom 2004 existovalo dôchodkové zabezpečenie ako súčasť sociálneho zabezpečenia.

Určitú formu dôchodkového poistenia upravoval zákon č. 123/1996 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom poistení zamestnancov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Účelom tohto zákona bolo prostredníctvom doplnkového dôchodkového poistenia zamestnancov umožniť poistencovi získať doplnkový dôchodkový príjem v starobe alebo invalidite. Tento zákon bol zrušený zákonom č. 650/2004 Z.z. o doplnkovom dôchodkovom sporení, ktorý nadobudol účinnosť 1. januára 2005. Práve ním boli nanovo upravené právne vzťahy v súvislosti s doplnkovým dôchodkovým poistením, resp. sporením. Predmetom tohto zákona je upraviť doplnkové dôchodkové sporenie, organizáciu, financovanie a vykonávanie doplnkového dôchodkového sporenia, dohľad nad vykonávaním doplnkového dôchodkového sporenia a transformáciu doplnkovej dôchodkovej poisťovne. Doplnkové dôchodkové sporenie (kedysi nazývané doplnkové dôchodkové poistenie) je individuálne zabezpečenie sa pred finančnou neistotou. Je dobrovoľná forma dlhodobého sporenia na doplnkový dôchodok prostredníctvom uzatvorenia zmluvy s doplnkovou dôchodkovou sporiteľňou. Z uvedeného vyplýva, že doplnkové dôchodkové poistenie ako individuálne zabezpečenie sa pred finančnou neistotou, je treba chápať ako určitú ďalšiu formu dôchodkového zabezpečenia. Možno potom vyvodiť záver, že predmetom konania vo veciach dôchodkového zabezpečenia musia byť aj všetky nároky vyplývajúce z právnych vzťahov upravovaných právnymi predpismi o dôchodkovom poistení. V prípade, ak by prichádzalo do úvahy vecné oslobodenie od súdneho poplatku len v niektorých konaniach vo veciach dôchodkového zabezpečenia, muselo by znenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch výslovne uvádzať, že od súdneho poplatku sú vecne oslobodené konania, týkajúce sa dávok dôchodkového zabezpečenia, upravených zákonom o sociálnom poistení. Takéto zúžené vecné oslobodenie od súdneho poplatku však znenie § 4 ods. 1 písm. c/ zákona o súdnych poplatkoch neobsahuje a vylúčenie ostatných vecí dôchodkového zabezpečenia (dôchodkového poistenia) spod

oslobodenia od súdneho poplatku by bolo v rozpore s jeho obsahom.

Ústavne súladný výklad zákonov (podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) predstavuje neoddeliteľnú súčasť rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (obdobne napr. I. ÚS 24/2000).

Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie (porovnaj napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. apríla 2010 sp.zn. 5 Cdo 171/2009).

Z uvedeného vyplýva, že súdy oboch stupňov nerešpektovali vecné oslobodenie navrhovateľa od platenia súdnych poplatkov a predmetné ustanovenie zákona o súdnych poplatkoch takto zužujúco vykladali.

So zreteľom na zistenie, že rozhodnutie okresného i krajského súdu nespočívajú na správnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odvolacieho súdu i súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s §243b ods. 1 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.